

JAROSLAV ČERNÝ / MIROSLAV VAŇURA

ZÁSAHOVÁ JEDNOTKA

VE ZNAMENÍ ŠTÍRA

OSOBNÍ ZPOVĚĚ VELITELE PRAŽSKÉ ZÁSAHOVKY

xyz

Ve znamení štíra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Černý, Miroslav Vaňura

Ve znamení štíra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Miroslav Vaňura, 2025

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-791-1

ISBN e-knihy 978-80-7683-797-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-798-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-793-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

JAROSLAV ČERNÝ
MIROSLAV VAŇURA

Ve znamení štíra

xyz

Jaroslav Černý – zázemí,
humor a ve službě parta,
o kterou se můžeš opřít.

OBSAH

ÚVOD	9
NÁSTUP K POLICII	17
ZAČÁTKY U PMJ	25
NOVĚ NA KRIMINÁLCE	51
LASO ZE ZÁSAHOVKY	69
PARTA V HLAVNÍ ROLI	83
STŘELBA, ADRENALIN, STRACH	117
KAŽDÝ ZÁSAH JE JINÝ	137
SMRT KAMARÁDA	169
ZÁVĚREM	193

ÚVOD

NA POVÍDÁNÍ, KTERÉ JSEM SI DOVOLIL sepsat do této knížky, jsem se hodně těšil. A to minimálně ze dvou důvodů. Policejní práce mě vždycky přitahovala a baví mě odhalovat podstatu jednotlivých profesí i jejich tabu. Tentokrát jsem navíc rozmlouval s člověkem, kterého si velmi vážím a jehož profesní životopis je spojený s nebezpečnými akcemi pražské zásahové jednotky.

I k tomuto rozhovoru ale vedla dlouhá cesta. S policií jako takovou jsem začal aktivně spolupracovat v roce 2005. Předtím jsme samozřejmě občas natáčeli reportáže, ale až tehdy se zrodil náš autorský pořad. Nakonec dostal jméno *112 - V ohrožení života* a jeho první díl televize Nova odvysílala 28. srpna 2006. A od té doby jsme vlastně s Policií ČR spolupráci nepřerušili. Dnes připravujeme dokumenty pro Českou televizi *Legendy kriminalistiky*, pro Voyo jsme vyrobili dokumentární sérii *Případ Stodolovi* a velikou radost nám dělá fanouškovská základna našeho podcastu *Kriminalka*, který každý týden vysílá Český rozhlas Dvojka.

Při tvorbě všech našich pořadů jsme vždycky zdůrazňovali, že nejsou *pro* policii, ale *o* policii. Chceme přiblížit policejní práci a ukázat, že naši detektivové, vyšetřovatelé, ale taky státní zástupci, soudní lékaři, technici a další jsou na stejné úrovni jako ti, které obdivujeme v domácích nebo

zahraničních seriálech a filmech. Jen jsou opravdoví. Taky se snažíme, aby příběhy, které vyprávíme, fungovaly preventivně, aby se u nich diváci, posluchači nebo čtenáři zastavili a zamysleli se, jak žijí a jestli – byť třeba nevědomky – nejdou neštěstí naproti. A v neposlední řadě vysíláme do společnosti vzkaz, že pokud dnes u nás někdo plánuje tak závažný zločin, jakým je například vražda, může počítat s tím, že téměř jistě bude dopaden. Dokonalý zločin totiž neexistuje, a my navíc máme jedny z nejlepších detektivů a vyšetřovatelů na světě.

Při tvorbě jednotlivých projektů jsem potkal řadu skvělých lidí, již ve svém oboru platí za profíky a zároveň jde o velké osobnosti. Byla mezi nimi řada bojovníků ze zásahových jednotek. Za ty roky jsme nějakým způsobem spolupracovali se všemi. Vzpomínám si na jeden příběh, který mi vyprávěl tehdejší velitel východočeské zásahovky Martin. V televizi už běžela naše *Stodvanáctka* a policie někoho „sbírala“ v opuštěném továrenském objektu. Ten člověk neměl šanci, ale z nějakého důvodu stále utíkal a schovával se. Nikdo z jednotky to nechápal, bylo jasné, že ho stejně dostanou. V podstatě neměl kam utéct. Když ho dopadli, najednou se uklidnil a spolupracoval. Ptali se ho, proč to prostě nevzdal, když jeho situace byla beznadějná. A on jim

prý řekl: „Chlapi, já jsem se vás bál. Já jsem vás totiž viděl v tý Stodvanáctce.“ Tehdy jsem pochopil, že vysíláme i pro ty, kteří stojí takříkajíc na druhé straně barikády.

Už si přesně nepamatuju, kdy jsme se poprvé setkali s velitelem Zásahové jednotky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ale vím, že jsem tehdy byl mírně nervózní. Čekal jsem dvoumetrového chlapa s horou svalů, které jen horko těžko nacpe do trička. Prostě zamračeného tvrdáka, jenž mě podusí a bude odpovídat jednou větou. Vždyť je to velitel pražské zásahovky! Přivítal mě ale chlapík, který se neustále usmíval, měl spíš postavu sportovce-pohodáře a vyzařovala z něj dobrá nálada se špetkou potutelnosti. A hlavně byl vstřícný. Na začátku jsme si stanovili pravidla, za kterých spolu můžeme fungovat, a podali jsme si ruku na to, že pokud je budeme dodržovat, otevřou se nám dveře do světa, který bychom jinak neměli šanci poznat. A všechny nás to bude bavit. Během natáčení jsem pak pochopil, že pro majora Jaroslava Černého je podání ruky zásadní, že přes to nejede vlak.

Spolupracovali jsme potom řadu let a já jsem Jardu – zvaného Černochoch – začal víc a víc poznávat. Ukázalo se, že čestnost, spravedlnost a přímost pro něj nejsou prázdné pojmy, že jimi skutečně žije. Taky jsem se dozvěděl, že spolupracuju

s člověkem, který už nemusel být mezi námi. Postřelili ho, ale dostal se z toho. Jeho kolega a kamarád Jirka při tom zásahu přišel o život. Jarda o tom nikdy moc nemluvil. Já jsem ho rozpovídal a probrali jsme i to, jak se dnes už bývalý velitel zásahovky dostal k policii, proč u ní vydržel tolik let, jak se stal velitelem a jaký smysl ve své práci našel.

Jaroslav Černý, kterého během služby u policie třikrát mimořádně povýšili, zažil mnoho dramatických okamžiků. Přečtete si však i historky ze zatýkání, u kterých se zasmějete. Sám totiž miluje legraci a umí si ji z vás udělat ve chvíli, kdy to vůbec nečekáte. Stalo se mi to nesčetněkrát. Ale jedno bylo vždycky dané – nejdříve se musela odvést dobrá práce. A hlavně o ní jsou další řádky.

NÁSTUP K POLICII

*„V Praze mají
policajti přece jen
více práce.“*

Ahoj Jardo, těším se na povídání o poldovi-srdcaři.

Ahoj Míro, rád s tebou dám řeč. Nerad bych tě hned na začátek vykolejil, ale než jsem nastoupil k policii, vlastně jsem policajty neměl rád. Jezdil jsem totiž na pionýru bez brýlí. Dostával jsem kvůli tomu dvaceti- nebo čtyřicetikorunové pokuty – za to mohlo být tenkrát benzinu! Změnilo se to, až když jsem měl jít na dva roky na vojnu. Ve stejné době jsem byl zamilovaný a přišli za mnou policajti, jestli nechci jít k nim, že by mi to vojnu zkrátilo na pět měsíců. Šel jsem do toho. Jenže po pěti měsících byla láska pryč a na té vojně jsme dostali tak zabrat, že to bylo jak za dva

roky. Bylo to ve Frýdku-Místku, veleli nám nějací mladí kluci, kteří samozřejmě věděli, že jsme nastoupili ani ne na půl roku, tak si na nás smlsli. Pár kluků tam přes zimu utrpělo pěkné omrzliny... No a potom jsem nastoupil k policajtům, kde se mi začalo líbit. Ono se nadarmo neříká, že z kozla je nejlepší udělat zahradníka. Odmala nesnáším nespravedlnost a policie se s ní snaží bojovat. Tvrdím, že se srdcem poldy se člověk musí narodit.

A máš dneska rád dopravníky?

Mám. Můžu ti říct, že se ze mě stal vzorný řidič. Kdyby se ještě v rozhlase vysílal pořad *Zákruta*, tak mi můžete nechat zahrát. Já jedu na padesátce padesát, na třicítce třicet a kochám se. Jednou jsem tedy dostal pokutu, protože na třicítce jsem jel třicet čtyři. Čtyři kila mě to stálo. Ale jinak přestupky nepáchám.

Dopravním policistou ses každopádně nestal.

To ne. Na té policejní škole se brala i kriminalistika. Rozebíraly se tam různé případy. Dostávali jsme kriminalistické sborníky a mě to najednou začalo bavit a lákat. Ale každému z nás po škole samozřejmě oznámili, že začít se musí na ulici, jak se říká, a i já jsem tam začínal. Konkrétně

jsem nastoupil do pražské pohotovostní motorizované jednotky (PMJ). Vydržel jsem tam třináct let.

To jsem nevěděl. Než jsi začal velet zásahovce, vnímal jsem tě hlavně jako kriminalistu. Ale k tomu se postupně dostaneme. Ještě mně pověz, jestli byl u vás v rodině někdo polda. Tatínek asi ne, ale co třeba dědečkové?

Jediný, kdo u nás nosil uniformu, byl děda. Byl železničářem, jezdil s vlaky. Jinak jsem ale mezi příbuznými neměl ani četníka, ani vojáka.

Pořád přemýšlím, kde se to tedy v tobě vzalo.

Hodně jsem četl detektivky. Ale opravdu bavit mě ta práce začala, až když mi začal reálný policejní život. A bavit mě začala fakt hodně!

Kolik ti tehdy bylo?

Dvacet.

A vždycky Pražák?

Bydleli jsme kousek za Prahou. Ale sloužil jsem vždycky v Praze.

Ptám se na to, protože se o tobě vždycky říkalo, že nerad vytahuješ paty z hlavního města.

Nějaké nabídky jsem dostal, ale zůstal jsem v Praze. Mám rád všechny policajty, ať jsou třeba z Brna, z Plzně, z Hradce. Ono je to prostě všechno o lidech. Dobrý člověk může být dobrý polda, špatný člověk bude špatný polda, ať je z Prahy nebo z Brna. Někdo třeba říká, že Pražáci rádi mistrují, ale já si myslím – a to nikoho urazit –, že to tak může vypadat proto, že v Praze mají policajti přece jen víc práce. Je to hlavní město, je tady větší migrace, víc případů, a poldové jsou tím pádem ve větším zápřahu. Víím to právě přes zásahovky. Ostatní v republice měli třeba čtyřicet případů, my sto třicet nebo sto padesát. A čím víc práce, tím víc zkušeností.

A právě o nich si s tebou chci povídat.

ZAČÁTKY U PMJ

*„Václav Havel udělil
amnestii a my jsme
přestali stíhat.“*

Začnu osobnějším tématem. Jak těžké je být policistou a zároveň manželem?

Policajt by si měl vybrat babu, která mu bude „vonět“, ale zároveň by i ona měla mít ono „policejní srdce“. Aby mu tolerovala pracovní dobu, která není od-do. Měla by vědět, že je občas potřeba zajít s chlapama na pivo a tam tu práci pořádně rozebrat. Policajt se prostě potřebuje čas od času „vypláchnout“, psychicky je to totiž někdy náročné povolání. No a domů přijde logicky trochu „upravený“. Potřebuješ někoho, kdo ti ošetří a olíže rány. A druhý den tě zase pošle do pracovního života.

Hezky řečeno. Představ si, že manželka jednoho policajta, mimochodem tvého bývalého kolegy, mně přesně tohle dneska říkala.

Jo? A to jsme si přitom nevolali.

Říkala, že se v noci probudila a on vedle ní neležel. A ji ani náhodou nenapadlo ho podezírat. Věděla, že buď je v práci, nebo tu práci zapíjejí, protože už skončila a dobře dopadla.

Kdyby ta ženská byla podezíravá, tak by s policajtem žít nemohla. Těch nocí a víkendů, kdy člověk nepřišel domů, bylo strašně moc. A mít žárlivou ženskou, aby ti furt volala třeba i do akce, to by fakt nešlo. Prostě v policejním manželství ta důvěra musí být.

Vraťme se ještě na chvíli k té vojně. Dostali jste tam do těla?

Určitě. Ani mně se v zimě nevyhnuly ty zmíněné omrzliny. Měli jsme za mazáky Slováky a oni věděli, že po vojně jdeme k policajtům. A tak jsme dostávali zabrat. Když jsme v únoru skončili, tak jsem 1. března 1979 nastoupil k Pohotovostnímu pluku Veřejné bezpečnosti do Hrdlořez. Měl jsem jen výuční list, tak jsem si tam musel dodělat

maturitu, to byla už tehdy podmínka. Byl jsem tam osmnáct měsíců.

A bavilo tě to tam?

Docela jo. Ve škole jsme měli zajímavé předměty, od kriminalistiky přes dopravní službu až po střelby. A taky stáže, kdy nás třeba odvezli na PMJ a jezdili jsme s profíky. Tomu se říkalo „oko na doutnáku“. Byli jsme třetí v hlídce vzadu na sedačce a všechno jsme víceméně „okukovali“. Někdo byl zase na místním oddělení. Takhle se to točilo, abychom si přičichli ke všemu.

A co tě bavilo nejvíc?

No v PMJ se jezdilo v autě, kde nebyla zase tak veliká zima, ale hlavně se tam pořád něco dělo. Sloužily se patnáctihodinové služby. Jezdilo se v patnáctkách žigulících a jako lepší auto byl k dispozici maximálně Ford Escort. Celkově to bylo skvělé, a tak jsem si pak napsal žádost právě k PMJ. S kamarádem jsme si o volnu dojeli za šéfem a řekli jsme mu, že bychom moc rádi sloužili právě u nich. Výhoda taky byla, že jsem bydlel kousek od Prahy na tu správnou stranu a dostat se z domova do služby netrvalo dlouho. Oni měli zájem o kluky, kteří mají řidičák a baví je jezdit. Po škole

jsme si museli napsat dvě varianty, ale jelikož už jsem to měl předjednané, nastoupil jsem tam.

Kdy přesně to bylo?

K PMJ jsem nastoupil ke konci srpna 1980.

A fungovalo to tam podobně jako na vojně? Byli tam třeba taky mazáci?

Ne, tam jsme měli velitele družstva nebo velitele roty, a to už byli hotoví policajti, byli jsme jedna krev, když to tak řeknu. Ale poslouchat se tam samozřejmě muselo.

V autech jste jezdili po dvou?

Ano, jezdili jsme po dvou, někdy i ve třech.

Pamatuješ si na svoji první ostrou službu?

Bylo to s nějakým Malinou. Jezdili jsme na Praze 7, byla mlha, někdy v říjnu a vůbec nic se nedělo. Jako by nám z auta ukradli vysílačku. Bylo ticho. Modlil jsem se, ať nám operační něco šoupnou, ale nic. Taková byla moje první služba u policie.

Když jsem s kluky z PMJ sloužil jako dokumentarista a loučili jsme se, přál jsem jim vždycky

klidnou službu, ale oni mi oponovali, že chtějí službu zajímavou.

Protože když je klid, tak to neutíká. Každý chce službu zajímavou, aby bylo co nejvíc relací z vysílačky. Najednou tam něco slyšíš a říkáš si, že to je daleko, tam nás nepošle, pak je toho víc a operační to dává rychle, a tak si říkáš, že tentokrát to třeba padne na nás. Nebo když to bylo vedle v obvodě, tak jsme se i nabídli, že jsme kousek, že to můžeme vzít. Každý si chtěl sáhnout na pachatele. Bylo to o tom, kdo tam bude první, kdo ho chytne.

To je jako když si malí kluci hrají na policajty a zloděje.

No, to je vlastně pravda. Na PMJ je výhoda, že my jsme jezdili po celé Praze – jeden den jsem jel třeba na Prahu 5 a druhý jsem nastupoval na Prahu 9 na noční. Nebyli jsme prostě uvázaní jenom k jednomu obvodu. Mělo to tu výhodu, že když se například honilo kradené auto, tak jsi tu Prahu znal dokonale celou a věděl jsi, jak a kam se dostat co možná nejrychleji.

Co se v těch osmdesátkách v Praze dělo?

Hodně jsme řešili opilce za volantem, tehdy v tom ještě skoro vůbec nebyly drogy. Dost se popíjelo, a tak nám

pak ti ožralí řidiči ujížděli. Nezřídka neodhadli rychlost a zatáčku a někde se vysypali – havárky se přitom nevyhýbaly ani policajtům. Auta se dost i kradla, třeba ty žigulíky. Zloději si dělali takovou hokejku, háček, a tím otvírali ventilačku. Potom se to zamáčklo a vlastně jednoduše otevřelo. Kolikrát ani nebylo poznat, jak se do toho vozu někdo dostal.

Mně se stávalo, že když jsme s kluky z PMJ třeba jeli za autem, oni předem poznali, že tam něco nebude v pořádku.

No jo, to se pozná už podle jízdy. Buď ten člověk v opilosti neudrží směr a jede, jak se říká, od chodníku k čáře, nebo sahá zbytečně na blinkr, případně naopak odbočí bez blinkru a hned zajede někam do boční uličky a myslí si, že policajti pojedou rovně. Jenže ti to mají nakoukané stejně jako tenkrát my. My jsme však navíc museli řešit třeba i příživnictví. Když člověk vlezl do hospody v deset ráno, pár takových tam našel skoro vždycky. Stačilo se na ně podívat. Poznal jsi je třeba podle rukou nebo podle bot. Oni nosili takové ty – my jsme tomu říkali „kozomrdky“ – světské polobotky. Byly černé, a když je neměli vyčištěné, většinou jsme se nezmýlili. Ten člověk měl u sebe nějaký bágel...

V noci něco vykradl a šel to do hospody prodat. Proto jsme je jezdili kontrolovat.

Vlastně sis tím budoval pověstný šestý policejní smysl?

Ano, to jsme se zase naučili od starých policajtů. Trochu se bojím, aby to tak fungovalo i nadále, a jsem v tom docela skeptický.

Proč?

Zrovna mi volal jeden kamarád z kriminálky. U policie slouží třicet let, ale odchází od ní. Už ho to prý nebaví. Jenže když od policie předčasně odejdou lidi, kteří něco umí a mohli by to předávat dál, kde se to ti mladí naučí? Co dělá policajta policajtem, z žádné knížky nevyčteš. Musíš mít dobré vedení a samozřejmě být šikovný, ale hlavně to musíš mít od koho nasát, musíš mít někoho, od koho to můžeš odkoukat. A to já jsem měl. Můj starší kolega vždycky říkal: „Koukej se a uč se, já si to do hrobu nevezmu.“ Takříkajíc jsem mu koukal na ruce.

Ona v těch osmdesátých letech byla přece jen trochu klidnější doba. Nebo ne?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ve znamení štíra* .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.